

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **A. V.**,
bývajúca v Ž., zastúpená Advokátskou kanceláriou V., s.r.o., so sídlom v D., proti žalovanej :
M. K., bývajúca v Ž., zastúpená JUDr. Mgr. Š. B., advokátom v Ž., v konaní o **ochranu
osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 16 C 86/2006, o dovolaní žalovanej
proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2012 sp. zn. 9 Co 437/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 13. septembra 2012 č.k. 16 C 86/2006-267 návrh na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že aj keď žalovaná vo svojom návrhu na prerušenie konania žiadala prerušiť konanie v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm.b/ a § 109 ods. 2 písm.b/ O.s.p., podľa obsahu tohto návrhu sa domáha prerušenia konania v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm.a/ a c/ O.s.p. Zo zisteného skutkového stavu uzavrel, že nie sú tu dôvody na prerušenie konania z dôvodu, že by sa žalovaná nemohla zúčastniť konania pre prekážku trvalejšej povahy, nakoľko ošetrojúci lekár vydal potvrdenie, že súhlasí, aby sa pojednávania na súde zúčastnila aj počas práceneschopnosti. Pokiaľ z lekárskej správy vyplýva, že žalovanej sa nedoporučuje pobyt v prehriatych a nevetraných priestoroch, posledné pojednávanie stanovil do pojednávacej miestnosti so zabudovanou klimatizáciou, ktorá skutočnosť bola žalovanej oznámená v predvolaní. Rovnako dospel k názoru, že v danom prípade nie je dôvod na prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm.c/ O.s.p., nakoľko žalovanou označené konanie sp. zn. 6 C 62/2009 a 12 C 197/2004 nesúvisia s predmetom konania v prejednávanej veci, teda nerieši sa v nich otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie v tejto veci.

Krajský súd v Žiline (na odvolanie žalovanej) uznesením z 29. novembra 2012 č.k. 9 Co 437/2012-286 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a vyslovil, že žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa. Rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil podľa ustanovenia § 219 O.s.p. ako vecne správne. Uviedol, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 109 ods. 2 dáva súdu možnosť (nie povinnosť) prerušiť konanie z dôvodov uvedených pod písmenom a/, b/, c/ citovaného zákonného ustanovenia a to v prípade, ak neurobí iné vhodné opatrenia. Rozhodnutie o tom je výlučne na úvahe súdu (jedná sa o rozhodnutie procesnej povahy), lebo ani prípadné prebiehajúce iné konanie, byť i obdobného charakteru, nebráni súdu vykonať dôkazy potrebné pre rozhodnutie v tejto veci. Z ústavného princípu nezávislosti súdu vyplýva výlučná právomoc súdu rozhodnúť, ktoré dôkazy vo veci vykoná bez ohľadu na nárok účastníkov konania, pričom ale v dôvodoch svojho rozhodnutia vo veci samej je vždy povinný uviesť, prečo ten-ktorý dôkaz vykonal a prečo nie, i to, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, čomu potom zodpovedá i právo účastníka požiadať na základe odvolania o preskúmanie zákonnosti postupu súdu. Ak žalovaná v ďalšom poukazovala na svoj nepriaznivý zdravotný stav, i táto skutočnosť sama osebe nie je dôvodom na prerušenie konania a umožňuje súdu pokračovať v konaní pri zachovaní procesných práv účastníka.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p. Navrhla uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými dôvodmi odvolania, preto jeho uznesenie považuje za zmätočné a nepreskúmateľné a tým jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Konanie na odvolacom súde je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobkyňa vo svojom písomnom podaní navrhla dovolanie žalovanej odmietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania tak, ako budú vyčíslené v zákonom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania

(§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolateľka napadla potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení. Jeho prípustnosť preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľky, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm.f/ O.s.p.

K zamietnutiu návrhu na prerušenie konania ako dôvodu spôsobilému založiť vadu uvedenú v § 237 písm.f/ O.s.p. treba predovšetkým uviesť, že prerušiť konanie postupom podľa § 109 ods. 2 písm.a/, c/ O.s.p. je možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie preto nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovie takémuto návrhu. Procesným následkom nevyhovie návrhu je, že súd musí vo veci ďalej konať, t.j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Jeho zamietnutím bez ďalšieho teda nemôže dôjsť k odňatiu možnosti pred súdom konať. Preskúmania správneho procesného postupu súdu, ako aj správneho jeho skutkových a právnych záverov, sa účastník môže domáhať využitím riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci.

Pokiaľ žalovaná v dovolaní namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že v danej veci sa odvolací súd plne stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa preto obmedzil len na skonštatovanie správneho dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V odôvodnení svojho rozhodnutia stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav, oboznámil obsah odvolania, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán. Poukázal na ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p., ktoré dáva súdu možnosť (nie povinnosť) prerušiť konanie z dôvodov uvedených pod písmenami a/, b/, c/ O.s.p. a to v prípade, ak neurobí iné vhodné opatrenia. V tejto súvislosti uviedol, že ani prípadné prebiehajúce iné konanie, byť i obdobného charakteru, nebráni súdu vykonať dôkazy potrebné pre rozhodnutie v tejto veci. Je len na súde, ktoré dôkazy vo veci vykoná bez ohľadu na návrh účastníkov konania, čo však musí náležite odôvodniť. Zdôraznil, že aj nepriaznivý zdravotný stav účastníka sám osebe nie je dôvodom na prerušenie konania a umožňuje súdu pokračovať v konaní pri zachovaní procesných práv účastníka. Podľa názoru dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené, nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

Dovolací súd napokon poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Dovolateľkou namietaná tzv. iná vada konania a tiež aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p.) sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samé osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú.

Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko trovy konania nevyčíslila (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová